

3. Třídní sraz

„Smích jako náplast na ztrhané rysy. A trocha citu, aspoň ke vzteku. Co zbývá nežli čekat na dopisy, není-li doteků, není-li doteků...“

Chouliil jsem se sám k sobě v masivní zimní bundě a tváří si prorážel cestu ledovým vzduchem, zatímco mé ušní bubínky rezonovaly pod hlasem Karla Kryla a v náprsní kapse mi vrněl nový walkman od Ježíška. Odchrchlal jsem si a odplivl. Chrchel v půli cesty zmrzl, cinknul o asfalt a někam se zakutálel. Byla příšerná kosa. Střízlivým odhadem asi tak absolutní nula.

Proč jsem vlastně nejel autem, napadlo mě. Ale okamžitě jsem to zavrhl s tím, že ještě nejsem na smrt úplně připraven. Navíc kdybych usedl za volant, určitě by se mi vybavily ony otřesné okamžiky, kdy jsem svého cholerického instruktora v autoškole každou jízdu marně přesvědčoval, že nejsem ani opilý, ani na tripu. Byla to muka. Ale nakonec mi zkušební komisař řidičský průkaz přece jen vydal. Patrně ze strachu, že by se se mnou měl ještě někdy střetnout v něčem jen zdánlivě podobném motorovému vozidlu. Ulevilo by se mu, kdyby tušil, že jedinou funkcí, kterou nyní můj řidičák plní, je dodávání mužnosti mé peněženke, pomínu-li, že jsem ho také dvakrát úspěšně použil k vyštourání kousku králíka, jenž mi uvízl mezi stoličkou a třenovým zubem. Kdepak, na silnicích je už tak dost mrtvých. Co teprve kdybych tam vpadnul já... Na dnešek jsem měl úplně jiný program než nechat se vystříhávat hasiči ze zmuchlaných trosek tátova Citroënu v hlavních večerních zprávách. Šel jsem na třídní sraz.

Před osmi lety jsem prchl ze základní školy na víceleté gymnázium a opustil tak spolužáky, s nimiž jsem strávil dětství. Prakticky se všemi, kromě Nely, která přešla na gympl následně po dokončení devítiletky, jsem se přestal stýkat a nyní, v půli maturitního ročníku, jsem byl pozván na postsilvestrovské setkání, na němž jsem měl zjistit, jak vypadají mí bývalí kamarádi, se kterými jsem se viděl naposledy, když nám bylo jedenáct.

Dorazil jsem před hospodu s ošuntělým nápisem SPORT. Upravil jsem si límece, ulomil nudli, opřel dlaň o skleněné dveře a vstoupil.

Nestačil jsem se ani krátkozrace rozkoukat, když od prvního stolu vstal jakýsi zarostlý adolescent, rozevřel náruč a zamířil ke mně:

„Vojta Chládek!
Já bych tě vůbec nepoznal!“ zařval na celý lokál.

„Ani já tebe!“ zakřičel jsem stejně hlasitě, aby to nevypadalo, že mám menší radost než on. A nelhal jsem. Vůbec jsem ho nepoznával. Vlastně bych přísahal, že jsem ho v životě neviděl.

Přivítal mě podivnou sérií několika atypických stisků ruky.

„No, Vojto, jak se pořád máš?“ zajímal se.

„Nic moc. Co ty... chlape?“

„Ale,“ pokrčil rameny, „znáš mě.“

„Víš to jistě?“

Sakra, řekl jsem to nahlas?

„Pamatuješ, co jsme všechno vyváděli?“ zasnul se.

Našpulil jsem chápavě ústa a nostalgicky pokýval hlavou. Několik tichých vteřin jsme se nechali unášet proudem vzpomínek na společně strávené chvíle, při nichž jsem musel být pravděpodobně v kómatu. Jsem tady vůbec dobře? Začal jsem stáčet zrak ke stolu v naději, že zahlédnu nějakého spolužáka, na kterého si alespoň matně pamatuji.

A zahlédl jsem. Emílii Michlovou, mou první lásku, když nepočítám jesličky. Zvláštní, že má současná nenaplněná láska se taky jmenuje Emílie. Už je to trochu jednotvárné zamilovávat se neustále do Emílií. Zvlášť když se Emílie zamilovat do Vojtů pořád zdráhají. Slušelo jí to. Zženštila, zostřily se jí rysy a tuk se jí za ta léta koncentroval přesně tam, kde měl. Ale stejně byla nejhezčí tenkrát ve třetí třídě, kdy jsme spolu málem začali chodit. Bohužel jsem nerozpoznal její pozitivní signály, jež spočívaly v tom, že po mně v šatně laškovně vrhala kulichem. Smůla. Byli jsme malí a hloupi. Teď už jsme jen hloupi.

„Ahoj,“ přistoupil jsem ke stolu a vyřkl kolektivní pozdrav, který se mi mnohonásobně vrátil jako ozvěna. Byli tu téměř všichni. Osmnáct čerstvě plnoletých lidí, s nimiž jsem se přátelil už v době, kdy ještě věřili, že kopulační orgány jsou na čurání. Ani bych neřekl, že vypadali víc dospěle. Holčám jen přibyl make-up a prsa. Klukům kromě nového hlasu nepřibylo nic. Aby to vykompenzovali, zapomněli se tedy alespoň oholit.

Nejprve jsme si prozradili, jak pokračují naše studia. Překvapilo mě, že jsem jedním z mála, koho letos čeká maturita. Většina mých ex-spolužáků už odstartovala slibnou kariéru řadového dělníka někde u pásu nebo poněkolkáté opakovala ročník. Jonáš byl už dokonce v důchodu. Konverzovali jsme, čas letěl, servírka nestačila nosit panáky a já každou chvíli odbíhal tulit se s Nelou na parket.

„Ploužáky stačily. Pudem si pustit ňákou pořádnou muziku, ne?“ navrhl po dvou hodinách Benjamín, který byl na základce můj nejlepší kamarád. Vydal jsem se s ním k juke-boxu.

„Nemáš ňáký drobný?“

Vylovil jsem z riflí dvacku a podal mu ji. Vhodil ji do zdířky, chvíli brouzдал po čudlících, dokud se z reproduktorů neozval ohlušující kravál, který nám oběma pročísł vlasý.

„Co to sakra je?“ zařval jsem mu do ucha.

„Tohle poslouchám! Dobrý, ne?“ začal sebou zmítat a v jakémsi extatickém stavu bušit hlavou o juke-box. Zpěvák z nahrávky neartikulovaně hulákal do mikrofonu a chvílemi zvracel, což sice bořilo jazykové bariéry, ale poslouchat se to nedalo. Šel jsem se posadit zpátky ke stolu.

Tam zatím kolovalo fotoalbum z Emíliiny dovolené v Itálii, na které byla se svým chlapcem a Nelou. Zatímco první polovinu alba tvořila především prosluněná sicilská panoramata, druhá půle byla jakousi soft-pornografickou exkurzí do jejich nočních aktivit.

„Proboha, kdo to fotil?“ zamžoural jsem na snímek zachycující polohu, o níž jsem do té doby vůbec neměl tušení.

„Nela.“

„Aha,“ otočil jsem na další stránku. Na té už Nelu nebavila úloha za objektivem a začala se účastnit aktivně. Byly to velmi stimulující snímky, až jsem dostal chuť jít si s ní... zatancovat.

„Dete si někdo zahulit?“ vytáhl Benjamín krabičku od Energitu s několika jointy.

Všichni naráz se zvedli a začali si oblékat bundy. Kromě Otakara, který se po tuctu zkonsumovaných tequill při svém pokusu postavit naopak zhroutil pod stůl. Tak jsme tu osaměli. Seděl jsem nad sklenkou hruškového berentzena a přemítal o všem, co jsem tu dnes viděl a vyslechl. Díky iluzi časového skoku jsem měl možnost spatřit důsledky jinak nenápadného procesu dospívání. Zatímco před lety sbíral Pepa nad šálkem kakaa odvahu vhodit tajně lvče do aktovky milostné psaníčko s kostrbatými asymetrickými srdíčky a s básní plnou gramatických chyb a laciných metafor o jejích hlubokých očích, dnes sbírá odvahu nad láhví vodky říct si jí po dvou měsících randění konečně o felaci.

Netušil jsem, jak dlouho takové hulení trávy trvá, ale po dvaceti minutách už jsem se začal vrtět a rozhodl se, že je půjdu zkontrolovat.

Vykoukl jsem ze dveří do prázdné ulice a ucítil na rameni pevný stisk.

„Kampak, chlapče?“

Otočil jsem se a stanul tváří v hrudník mohutnému číšníkovi. Jednou rukou mi svíral rameno, v druhé si pohrával s účtem.

„Co takhle zaplatit?“

„Tak jo,“ zašátral jsem po peněženke, „měl jsem čtrnáct berentzenů.“

„Seš tady poslední. Dělá to dva tisíce tři sta korun,“ prohlásil suše.

„Ale oni...“ vyhlédl jsem znovu do temné ulice, „...já, já tolik nemám. Mám tady čtyři sta.“

Vytrhl mi je. Pak zpozoroval sluchátka, která mi čouhala z límce: „Toho walkmana tady můžeš taky nechat. A buď rád, že na tebe nezavolám policajty. Nazdar.“

„Mé lásky stárnou obklopeny vnuky, kamínky týdnů v broži s jaspisy. A čas, ten pianista jednoruký, počítá dopisy, dopisy, dopisy...“

Kryla jsem si zpátky už jen broukal. Byla příšerná kosa. Odhadem opilce asi tak absolutní nula.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://chladnouhlavu.cz)